

LØVENSKIOLD SKOG AS
Postboks 38 Skøyen
0212 OSLO

Saksbehandler, innvalgstelefon
Solfrid Marthiniussen, 32266771

Vedtak om hogst-Ringerike kommune gbnr. 15/1

Vedtak:

Statsforvalteren opprettholder kommunens vedtak datert 19.06.2023 og 20.06.2023 om tillatelse til hogst på gbnr.15/1 i Ringerike kommune. For bestand 252464 og 254462 gis det tillatelse til selektiv hogst med uttak av inntil 50% av volumet. Statsforvalteren forutsetter at registrerte miljøverdier blir hensyntatt.

Vedtaket er gjort med hjemmel i markaforskriften § 7.

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages, jf. Forvaltningsloven § 28.

Bakgrunn

Løvenskiold, eier av gbnr. 15/1 i Ringerike kommune søkte den 02.06.2023 om tillatelse til foryngelseshogst i marka. Søknaden omfattet følgende fem skogbestand på gnr. 15 bnr. 1 i Ringerike kommune: bestand 250462 på 36 dekar (heretter bestand A), bestand 252463 på 37 dekar (heretter bestand B), bestand 252464 på 47 dekar (heretter bestand C), bestand 255464 på 12 dekar (heretter bestand D) og bestand 254462 på 43 dekar (heretter bestand E).

For bestand C og E ga kommunen tillatelse til selektiv hogst med maksimalt 50 % uttak. Statsforvalteren henviser til vedtaket med vilkår datert 19.06.2023, med referansenummer 2023/1, og vedtak datert 20.06.2023.

Naturvernforbundet i Oslo og Akershus (NOA) klaget på kommunens vedtak den 07.08.2023, og viste til at vedtaket ikke inneholder noen vurdering av naturmangfoldlovens forvaltningsprinsipper, og at omtalen av naturverdiene i området er feil og mangelfull.

Kommunen behandlet klagen og opprettholdt sitt opprinnelige vedtak, og oversendte klagen til Statsforvalteren i Oslo og Viken 08.08. 2023.

Statsforvalteren opphevet 03.06.2024 kommunens tillatelser til hogst i bestand C og E.

LMD tok saken opp, opphevet avslaget og sendte klagesaken tilbake til Statsforvalteren for ny endelig behandling.

I brevet presiserte LMD:

«At hogsten kan medføre vesentlig ulempe er et vilkår både for å nekte hogst og gi pålegg om hvordan hogsten skal gjennomføres. Etter departementets vurdering foreligger det en rettsanvendelsesfeil når Statsforvalteren har tatt til følge NOAs klage, og avslått Carl Otto Løvenskiolds hogstøknader, uten å vurdere om hogst vil medføre vesentlig ulempe for friluftsliv, naturmiljø, landskap eller kulturminne.»

Det ble gjennomført befaring med partene til stede 14. mai 2025. NOA har i etterkant av befaringen kommentert klagen ytterligere i brev hit 23. mai.

Skogbestandene:

Bestandsnr.	Alder (takstdata 2014)	Bestandsareal	Bonitet	Hogstmodenhetsalder-produksjonstabell	Vedtak Hogstform
254462 (Bestand E)	142 år	43 dekar	G6	140 år	36 dekar- selektiv hogst med uttak inntil 50%
252464 (Bestand C)	132 år	47 dekar	G11	110 år	47 dekar- selektiv hogst med uttak inntil 50 %
252563 (Bestand B)	60 år	37 dekar	G17	90 år	37 dekar flatehogst

Naturtypen er registrert som gammel granskog på blåbærtype, og berører bestand E, C og B. Bestand B har høy bonitet, mens bestandene C og E har lav bonitet. Skogens alder varierer fra 60 til 150 år. Alder på skogen ved hogst vil normalt avhenge av boniteten. Jo lavere bonitet, jo høyere alder ved hogsttidspunkt. To av bestandene er påklaget - 254462 (bestand E) og 252464 (bestand C).

Klagen:

NOA anfører at vedtaket ikke inneholder en vurdering av naturmangfoldlovens forvaltningsprinsipper og at omtalen av kunnskapsgrunnlaget er direkte feil og mangelfullt. Det vises til at kommunen ikke har beskrevet den registrerte naturtypen, og at vedtakene i bestand C og E om lukket hogst ikke gir beskyttelse for naturverdiene, og at hogst her vil føre til vesentlig ulempe for naturmiljø, og derfor må nektes.

Videre anfører NOA at hogst i nasjonalt viktig naturtype (A-verdi) vil være i strid med naturmangfoldloven (nml) §§ 4-6, skogbruksloven § 4 samt aktsomhetsplikten i nml § 6.

NOA viser til at området består av verdifull gammelskog, og utgjør en del av et sammenhengende skogområde foreslått for vern. Omsøkt hogst vil forringe naturtypen og medføre ytterligere fragmentering av gjenværende gammelskog utenfor naturreservatene i Marka.

NOA stiller også spørsmålstegn ved om det er gjennomført MiS-registrering i området og krever at det må framlegges dokumentasjon fra MiS-registreringen for bestand 252464 (C), 254462 (E) og 255464 (D).

Statsforvalterens vurdering:

Det er gitt pålegg om lukket hogst med maksimalt uttak på 50 % for å tillate hogst i bestand C og E. Spørsmålet i klagesaken er om markaforskriften gir hjemmel for å nekte hogst helt i disse to bestandene.

Markaforskriften § 7 første ledd første punktum sier:

«Dersom hogsten kan føre med seg vesentleg ulempe for friluftsliv, naturmiljø, landskap eller kulturminne, jf. formålet i § 1, kan kommunen nekte hogst, eller gi pålegg om korleis hogsten skal gjennomførast.»

NOA anfører:

«Godkjenningen av hogst i områdene 252464 og 254462 innebærer hogst i nasjonalt viktig naturtype (A-verdi). Hogst i naturtypen vil være i strid med naturmangfoldloven §§ 4-6, skogbruksloven § 4 og forskrift om bærekraftig skogbruk § 3 og må derfor nektes med hjemmel i markaforskriften § 7, som gir kommunen hjemmel til å nekte hogst som vil medføre vesentlig ulempe for naturmiljøet.»

Vilkåret om at hogsten må være til «*vesentlig ulempe*» for de miljøverdier som forskriften skal hensynta, gjelder også når hogst skal nektes. Markaforskriften § 7 andre ledd andre punktum presiserer vilkåret nærmere. Bestemmelsen sier:

«Ved vurderinga av kva som er vesentleg ulempe skal kommunen byggje på ei samla vurdering der det mellom anna skal leggjast vekt på storleiken på arealet, tida det vil ta å reparere skaden og kor viktig området er for friluftslivet.»

NOA anfører at en hogst i strid med naturmangfoldloven (nml) §§ 4-6, skogbruksloven § 4 og bærekraftforskriften § 3 vil være til «*vesentlig ulempe*» for naturmiljøet, og at vilkåret for å nekte hogst derfor er oppfylt.

Nml §§ 4 og 5 oppstiller forvaltningsmål for økosystemer, naturtyper og arter, men pålegger ikke private eller forvaltningen noen selvstendige plikter. Forvaltningsmålene vil imidlertid ha betydning for lovtolkning og skjønnsutøving både etter naturmangfoldloven og sektorlovene.

Aktsomhetsplikten etter nml § 6 overtas av forvaltningen når det er innført søknadsplikt for hogst, og får derfor ikke betydning i saken. § 6 andre punktum sier:

«Utføres en aktivitet i henhold til en tillatelse av offentlig myndighet, anses aktsomhetsplikten oppfylt dersom forutsetningene for tillatelsen fremdeles er til stede.»

Heller ikke bærekraftforskriften § 3 og skogbruksloven § 4 kan trekkes inn i vurderingen av om vilkåret «*vesentlig ulempe*» er oppfylt.

Da markaforskriften sist ble revidert, etter krav fra Stortinget i forbindelse med vedtakelsen av markaloven, ble det samtidig gjennomført forenklinger i regelverket. Vi siterer fra høringsnotatet 6. juli 2017 fra Landbruks- og matdepartementet med forslag til ny markaforskrift:

«Målet med ny forskrift er å lage et enklere regelverk. Forskriften skal dessuten legge til rette for utøvelse av skogbruk i Marka og ivareta de særlige miljøverdiene i Marka, herunder friluftsliv, naturmiljø, landskap og kulturminner.

Både skogbrukslova, bærekraftforskriften og Norsk PEFC skogstandard har kommet til, eller har blitt revidert siden Markaforskriften ble innført.

De generelle reglene for skogbruk i hele landet er nå i sin helhet utformet med bakgrunn i skogbrukslovens helhetlige miljøtilnærming. Dagens markaforskrift er fra 1993, og reflekterer ikke at de generelle reglene nå ivaretar miljøhensynene på en bedre måte enn tidligere. Det er derfor behov for å ta bort en del regler i markaforskriften som er generelle for all skogbruksvirksomhet, og utforme en markaforskrift som er mer direkte rettet mot Markas store betydning som nærturområde for en stor befolkningskonsentrasjon.

Utgangspunktet i dagens skogbrukslov er at skogeier er ansvarlig for at tiltak i skogen blir gjennomført i samsvar med lov og forskrift, jf. § 4. Skogbruksloven med forskrifter, særlig bærekraftforskriften, og Norsk PEFC Skogstandard inneholder regler om skogbehandling som tar sikte på å oppnå en bærekraftig forvaltning som sikrer hensynet til naturmangfold, landskap, kulturverdier og friluftsliv.

Departementet mener det er nødvendig å vurdere hvilke restriksjoner, ut over det som følger av skogbruksloven, bærekraftforskriften og Norsk PEFC Skogstandard, som er nødvendig for at skogbruk ikke skal kunne føre til vesentlig skade eller ulempe for verdiene i Marka. Forslaget til ny forskrift bygger på disse forutsetningene.»

LMD presiserer også i opphevelsesbrevet hit, at vilkåret for å nekte hogst etter markaforskriften § 7 ikke er sammenfallende med kravene etter bærekraftforskriften. Vi siterer:

«Departementet vil presisere at vurderingen av vesentlig ulempe etter markaforskriften § 7 annet ledd ikke er sammenfallende med de kravene som følger av forskrift 7. juni 2006 nr. 593 om bærekraftig skogbruk (bærekraftforskriften). I Ot. prp. nr. 28 (2004-2005) s. 85 er det i merknaden til skogbrukslova § 13 uttalt at vurderingen av hva som er vesentlig skade, må bygge på en samlet vurdering der størrelsen på det skadde arealet, tiden det vil ta å lege skaden, og hvor viktig det er å verne eksempelvis den aktuelle arten eller landskapet tillegges vekt. Siden markaforskriften § 7 er hjemlet i skogbrukslova § 13, er denne omtalen også bestemmende for tolkningen av markaforskriften § 7.»

Formålet med markaforskriften er å sikre et bærekraftig skogbruk som bidrar til og tar vare på og utvikler kvaliteter i området knyttet til friluftsliv, naturmiljø, landskap og kulturminne, jf. § 1. Et bærekraftig skogbruk innebærer å balansere hensynet til økonomisk verdiskapning med hensynet til miljøverdiene.

Hensynet til naturmiljøet skal vurderes ut fra miljøprinsippene i naturmangfoldloven kap. II. Det følger av naturmangfoldloven § 7 at det må fremgå klart av vedtaket at miljøprinsippene i §§ 8-12 er lagt til grunn for saksbehandlingen. Prinsippene er i hovedsak nøytrale, og krever ikke at man

kommer til et bestemt resultat, men skal bidra til at vurderingen av naturmangfoldet blir mer synlige og strukturerte.

Vedtaket skal etter nml § 8 bygge på vitenskapelig kunnskap om arters bestandssituasjon, naturtypers utbredelse og økologiske tilstand, samt effekten av påvirkninger. I denne saken er det innhentet kunnskap fra offentlige databaser med miljøinformasjon i NIBIO Kilden (Naturbase, artskart, m.m) samt flybilder fra 1967, 1983 og 2022. Det er utarbeidet skograpport i fagsystemet ØKS (Økonomisystem for Skogordningene) og skogeier har godkjente miljøregistreringer fra 2014.

LMD uttaler i opphevelsesbrevet:

«Opplysninger om området finnes i Naturbase faktaark som viser at naturtypen ble registrert i 2009, og miljøregistreringene ble gjennomført i 2014. Faktaarket viser videre at det er lagt ut en nøkkelbiotop innenfor grensene av denne naturtypen, og flere nøkkelbiotoper i samme område som hogstene er planlagt. Dette viser at det er foretatt miljøregistreringer etter at det ble registrert en naturtype i området og at det også ble vurdert behov for nøkkelbiotoper og lagt ut nøkkelbiotoper både inne i naturtypen og utenfor denne slik skognæringen har pålagt seg gjennom Norsk PEFC skogstandard.»

Det er registret en naturtype etter DN håndbok 13, gammel granskog med A – verdi.

Når det foreligger arter og naturverdier av nasjonal eller særlig viktig regional interesse, skjerpes kravene til saksutredning. Det ble derfor gjennomført befarings 14. mai i år. Befaringen bekreftet funn fra flybilder som viser tidligere gjennomført hogst. Videre viser bildene høy skogbruksaktivitet på eiendommen og tilhørende eiendommer. Bildene viser også at det er etablert god infrastruktur i området noe som tilsier skogbruksaktivitet over lang tid.

Ved nærmere undersøkelse blir det oppdaget at naturtypearealet ble utvidet betydelig i 2023 fra 25 dekar i 2009 til nå 110 dekar. Det opprinnelige kjerneområdet, kartlagt av Svantesson i 2009, ble vurdert som A-verdi (svært viktig). SWECO videreførte denne avgrensningen i 2011 med samme areal og grenser, men nedgraderte verdien til B. Arealene utenfor dette kjerneområdet ble da ikke regnet som naturtype. Nøkkelbiotopen samsvarer med avgrensningen til naturtypen fra 2009.

Den siste oppdateringen oppgraderer nå hele området til A-verdi, og beskriver lokaliteten som «stedvis urskogs nær granskog». Dette er etter vårt syn misvisende, ettersom det særlig er kjerneområdet på 25 dekar som har tydelig urskogs nær karakter. Skogtilstanden utenfor dette området er mer variert og betydelig mer påvirket av tidligere inngrep.

Nyere kartlegging har dokumentert flere rødlistearter også utenfor kjerneområdet, særlig i gammel granskog. Dette gir grunnlag for å vurdere høy naturverdi i enkelte tilgrensende områder. Likevel fremstår det som urimelig å oppgradere hele lokaliteten til A-verdi, gitt at store deler av det nye arealet ikke har samme kvalitet som kjerneområdet.

Innenfor nøkkelbiotopen finnes trær som antas å være eldre enn resten av bestanden. Den bratte og vanskelig tilgjengelige topografien i dette området, tyder på at området i liten grad har vært gjenstand for hogst ved tidligere inngrep. Dette understøtter verdien av kjerneområdet, men ikke nødvendigvis av hele den nye avgrensningen.

Alder på skogen, basert på takstdata, samsvarer med observasjoner fra flybilder for noen av bestandene, men for andre bestand stemmer dataene dårligere. Dette tyder på at det er en viss

variasjon i aldersfordelingen, og at enkelte trær kan være betydelig eldre, særlig på arealer med lav bonitet. Skogens alder ved hogsttidspunkt er vanligvis avhengig av boniteten – jo lavere bonitet, desto høyere alder ved hogst. Ifølge produksjonstabellen varierer anbefalt hogstmodenhetsalder nettopp med boniteten. Naturtypen i området består av gammel granskog på blåbærtype, hvor bestandene har lav bonitet og en aldersvariasjon fra 60 til 150 år. I skogbruket er det ikke uvanlig med bestand som er 132 eller 142 år gamle ved hogst på slike voksesteder.

I et bestand godkjent for hogst, er det registrert forekomst av den rødlistede arten lappkjuke (VU – sårbar). Ved befaring ble det observert liggende død ved i nærheten av funnet, noe som er et viktig habitat for arten. Lappkjuke er også registrert i en nærliggende nøkkelbiotop, og i tillegg finnes det 20 andre registreringer av arten i områdene nord, sør, øst og vest for de omsøkte bestandene. Videre utgjør Spålen–Katnosa naturreservat, som ligger nordøst for hogstområdet, et viktig leveområde for arten. Til sammen er det etablert tre nærliggende nøkkelbiotoper på 385 dekar hvor arten er dokumentert.

Når det gjelder meldråpelav, er det én tidligere kjent forekomst utenfor omsøkt bestand. I tillegg registrerte NOA tre nye forekomster innenfor hogstområdet under en befaring 29. april i år. To av disse funnene ligger nær myr og vil inngå i framtidige kantsoner, som skal ivaretas i henhold til PEFC Skogstandard. Den tredje forekomsten er registrert i bestand C. Skogeier har opplyst at skogbiolog vil konsulteres før eventuell hogst i dette området. Meldråpelav er også kjent fra nøkkelbiotoper innenfor eiendommen, og Spålen–Katnosa naturreservat er ifølge Artsdatabanken et viktig leveområde for arten på Østlandet

Et inngrep som hogst, vil kunne gi stor påvirkning på arter som lappkjuka og meldråpelav. Dette er arter som er avhengig av gamle og døde trær for overlevelse. Hogst vil kunne redusere mengden av slike trær, noe som vil kunne føre til reduksjon av artens leveområder. Når det er gitt pålegg om lukket hogst med maksimalt 50 % uttak, der gjenstående trær, inkludert gamle trær, stående og liggende død ved skal bli bevart, så vil hogstformen begrense de negative påvirkningene. Lukket hogst vil også gi mer stabilt mikroklima og mindre solinnstråling enn ved en flatehogst.

NOA anfører at de omsøkte bestand inngår i et sammenhengende skogområde foreslått for vern, og at en hogst i de to påklagde bestand vil medføre ytterligere fragmentering av gjenværende gammelskog utenfor naturreservatene i Marka.

Skogeier har vernet ca. 32 % av teigen. Det er satt av nøkkelbiotoper i omsøkte bestand og i området rundt der artene er registret. Disse er avsatt som urørt. Totalt er det satt av 345 dekar med nøkkelbiotoper i området. Artene er også registret i verneområdet nordvest for omsøkte bestand. Avsatte biotoper og begrensinger i hogst er tiltak som vil minimere negative påvirkninger, og får betydning for den samlede belastningen for artene, jf. nml § 10. Vi siterer også fra punkt 5.3.1 i Meld. St. 35 (2023-2024) «Bærekraftig bruk og bevaring av natur – Norsk handlingsplan for naturmangfold»:

«Det vil være stor variasjon i hvordan denne ikke-vernede skogen blir brukt i tiden fremover. I produktiv skog som er drivverdig skal det være et aktivt bærekraftig skogbruk hvor skognæringens konkurransekraft er ivaretatt. Samtidig skal viktige naturverdier som truede arter og naturtyper bli bevart, blant annet gjennom nøkkelbiotoper og nytt skogvern.»

I den ikke-vernede delen av teigen er det tillatt å hogge, men hogsten forutsetter en tillatelse etter markaforskriften. Markaforskriften er gitt med hjemmel i skogbruksloven § 13 som tar sikte på områder som er viktige for friluftslivet i bynære strøk. Forskriften ivaretar markalovens formål som

er «å fremme og tilrettelegge for friluftsliv, naturopplevelse og idrett», og setter begrensninger på hogstflater for å bevare og utvikle landskapet og dermed friluftslivsinteressene. For de mest bynære områdene er grensen satt til 30 dekar, og ellers til 50 dekar.

Etter markaforskriften § 1 skal hensynet til naturmiljøet vektes innenfor rammen av et bærekraftig skogbruk. Skogbruk er en pågående virksomhet som er tillatt i LNF-områder, og et bærekraftig skogbruk innebærer å balansere hensynet til økonomisk verdiskapning med hensynet til miljøverdiene. Markaforskriften er gitt med hjemmel i skogbruksloven § 13. Skogbruksloven er en næringslov, og gir ikke hjemmel for rådighetsbegrensninger som innebærer et totalt forbud mot hogst. Spørsmålet om vi kan nekte hogst for å verne arters leveområder ble også tatt opp med Landbruks- og matdepartementet 31. oktober 2023 som besvarte hjemmelsspørsmålet slik i brev hit 25. januar 2024:

«Skogbruksloven med tilhørende forskrifter regulerer skogbruket. Formålet med skogbruksloven er å fremme en bærekraftig forvaltning av skogressursene med sikte på aktiv lokal og nasjonal verdiskapning samtidig som det biologiske mangfoldet, landskapsbildet, friluftslivet og kulturverdiene ivaretas, jf. skogbruksloven § 1. Dette innebærer at hensynet til økonomisk verdiskapning skal balanseres mot hensynet til miljøverdiene.

Markaforskriften § 7 annet ledd gir dermed hjemmel for å ilegge restriksjoner, deriblant hogstnekt. Vilkåret for å ilegge hogstnekt er at hogsten kan medføre vesentlige ulempe for friluftsliv, naturmiljø, landskap eller kulturminne. Bestemmelsen må tolkes i lys av sitt formål og sin kontekst. Ordlyden «strengere restriksjonar på skogbehandligna» i skogbruksloven § 13 forutsetter at det ved ileggelse av restriksjoner fortsatt skal kunne drives skogbruk. Det samme gjør formålsbestemmelsene i både skogbruksloven og markaforskriften. Utover bestemmelsen i skogbruksloven § 12 om vernskog gir loven ikke hjemmel for varig vern. Siden skogbruksloven ikke heller gir hjemmel for utbetaling av erstatning ved ileggelse av restriksjoner, vil vedtak om hogstnekt kunne være svært inngripende for skogeier. I Ot.prp. nr. 28 pkt. 6.5.4.2 uttaler departementet at restriksjonene ikke kan gå så langt «at den enkelte eigedom eller den enkelte teigen ikkje lenger kan drivast med økonomi». Videre legger departementet til grunn at «restriksjonane ikkje kan medføre at den einskilde eigedom får så innskrenka råderett over arealet at det blir tale om erstatningar.», jf. Ot.prp. nr. 28 (2004-2005) s.126.

Disse formuleringene gir etter departementets vurdering veiledning til spørsmålet fra Statsforvalteren. Det er hjemmel for å nekte hogst av skog med viktige miljøverdier, så lenge dette er et element i å tilpasse skogbruksaktivitet i området. Etter departementets vurdering er dermed ikke markaforskriften § 7 annet ledd ment for å brukes når det er snakk om varige hogstforbud.»

Markaforskriften virker også sammen med øvrig regelverk som skogeier må forholde seg til for å oppfylle miljøkravene til skogbruket. Praktiseringen av markaforskriften § 7 andre ledd må ses i sammenheng med krav som sertifiseringen pålegger skogeier med avsetning av nøkkelbiotoper for å verne om arter og leveområder. Selv om offentlig forvaltning ikke forholder seg til private sertifiseringsordninger, men tar utgangspunkt i gjeldende lov- og regelverk, så får det betydning for restriksjonsnivået at en skogeier også må forholde seg til gjeldene standarder for å beholde sin sertifisering. Vanlig prosedyre i sertifiseringen er at biolog koples inn dere det er oppdaget nye funn av miljøverdier.

LMD uttaler også i opphevelsesbrevet hit:

«Departementet har merket seg NOAs anførsel i sitt brev til departementet om at det skal være en markert forskjell på restriksjonsnivået etter de alminnelige reglene i skogbrukslova og etter hjemmelen i skogbrukslova § 13. Departementet vil bemerke at det ikke er holdepunkter i loven eller forarbeidene for å innfortolke en plikt for forvaltningen til å praktisere reglene slik. Rt. 2003 s. 1630 som NOA har vist til, gjaldt om NOA hadde rettslig interesse av å få prøvet en sak, og kan heller ikke tas til inntekt for at Høyesterett har lagt til grunn en slik terskel. Vurderingen av hvilket restriksjonsnivå som kan og bør ilegges etter markaforskriften skal etter dette gjøres etter en konkret avveining i den enkelte saken.»

Konklusjon/oppsummering:

Markaforskriften tillater et bærekraftig skogbruk som samtidig tar vare på og utvikler Markas kvaliteter for friluftsliv og naturmangfold gjennom et variert og stedstilpasset skogbruk.

For å nekte hogst må vilkåret om vesentlig ulempe etter markaforskriften § 7 andre ledd være oppfylt. Vilkåret baserer seg på en samlet vurdering der størrelsen på det skadde arealet, tiden det vil ta å lege skaden, og hvor viktig det er å verne eksempelvis den aktuelle arten eller landskapet tillegges vekt.

Skogeier har vernet ca. 32 % av teigen. I den ikke-vernede delen av teigen skal det være tillatt å drive et bærekraftig skogbruk.

Kunnskapsgrunnlaget er tilstrekkelig oppdatert i saken. Førre-var-prinsippet etter nml § 9 tillegges derfor ikke vekt. Statsforvalteren har også gjennomført befaring med partene til stede. Befaringen avdekket at naturtypekartleggingen fra 2023 er misvisende, og at det har vært tidligere hogst i området. Registrerte funn av lappkjuke og melldråpelav i bestandene, er hensyntatt gjennom pålegg om lukket hogst med maksimalt 50 % uttak, der gjenstående gamle trær, stående og liggende død ved skal bli bevart.

Effekten av hogsten er vurdert ut fra den samlede belastningen på naturmiljøet, jf. nml § 10. Leveområdet for artene lappkjuke og melldråpelav er beskyttet gjennom vern og avsetning til nøkkelbiotoper. Spålen-Katnosa naturreservat, som ligger nordøst for hogstområdet, er et viktig leveområde for artene. Det er satt av nøkkelbiotoper i omsøkte bestand og i området rundt der artene er registret. Disse er avsatt som urørt. Totalt er det satt av 345 dekar med nøkkelbiotoper i området.

Leveområdene for de rødlistede artene lappkjuke og melldråpelav anses som tilstrekkelig ivaretatt gjennom eksisterende verneområder og avsatte nøkkelbiotoper. Hogsten er tilpasset på en slik måte at naturmangfold og miljøverdier skal ivaretas. Skisserte begrensinger i hogsten er også vurdert som økonomisk akseptabel for skogeier. Statsforvalteren finner etter en samlet vurdering at vilkåret om vesentlig ulempe etter markaforskriften § 7 ikke er oppfylt. Hogsten vurderes å ligge innenfor rammene for et bærekraftig og stedstilpasset skogbruk i Marka.

Klagen har etter dette ikke ført frem.

Med hilsen

Helge Nordby
seksjonssjef
Landbruksavdelingen

Solfrid Marthiniussen
seniorrådgiver

Dokumentet er elektronisk godkjent

Vedlegg:

- 1 Vedtaksbrev for hogstmelding.pdf
- 2 Svar på tilbakemelding på vedtaksbrev hogstmelding.pdf

Kopi til:

RINGERIKE KOMMUNE
NATURVERNFORBUNDET I OSLO OG AKERSHUS
LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

Postboks 123 Sentrum
Sognsveien 231
Postboks 8007 Dep

3502	HØNEFOSS
0863	OSLO
0030	OSLO